

fut a kecske felé. Mitévő legyen? Utána ered, közben azonban megkísérli, hogy visszatérítse :

— Testvér, mi lelt? Itt az ispotályban várnak bennünket !

De a társa se lát, se hall. Már el is érte a kecskét. Büszkén, fejét magasra tartva, szakállán rázintva egyet, hangosat, rátartit mekkentve fogadja az. S mit tesz a fráter? Valami csodálatos nyájasság ragyogása gyullad föl arcán, odalép a nagy, oktalan állathoz, ép baljával átkarolja és — Mihály testvér hinni se mer a szemének — nyilvánvaló, semmi kétség : csókkal akarja illetni.

A kecske azonban rosszra magyarázta a jó szándékot. Az ölelő kart nyaka egy rándításával lelökte magáról, egyet hátrált, leszegte a fejét s a következő pillanatban bizony felöklelte volna a frátert, ha Mihály erős karja szarvon nem ragadja.

Akkorra odaért az öreg Márton is. Kivette kezéből a nekiszilajodott állat szarvát s maga után vonszolta.

Mihály testvér homlokát kiverte ijedtében a veríték. Álmélkodva törölte le kámzsája ujjával.

Dicsőséges Szent Ferenc az ég madarainak prédikált, társalkodott még olyan fenevaddal is, mint a gubbiói farkas, de hogy valaki csókkal illessen egy rút kecskebakot, ilyen tökéletes alázatosságról nem hallott még . . . Vajjon azért volna méltó erre ez az oktalan állat, mert megtalálta a kincset, amelyen templom épülhetett az Úr dicsőségére?

Amint tekintete ráesett társára, még jobban megnövekedett álmélkodása. Tökéletes vígság fényeskedett annak arcán s ép balját magasra emelte, mintha hálaáldozatot mutatna be az oltár előtt . . .

Az ég boltját reggeltől fogva lomha, kedvetlen felhők borították. De a nap most mégis megmutatta, hogy övé a hatalom odafönn. Egyszeriben szétkergette a felhőket s teli marokkal szórta le a sugarat emberre és állatra, kámzsás barátra és ispotályra, mindenkire és mindenre . . .

Br. Podmaniczky Pál.

Ma rám gondoltál,

tudom,

ne is tagadd!

— . . . ma melegebben sütött a nap,

mint máskor,

lággyabban ölelt a szél,

s a hold úgy ragyogott

az alkonyodás felett,

mint a szemed!

Alföldi Géza.